

Det første af disse Punkter gik, som jeg udtalte ved anden Behandling, ud paa, at Bankgælden, — der i Forslaget, som det den Gang forelaa, blev overført til den nye Sparekasse, — allerede af den Grund, at den, efter hvad vi den Gang og fremdeles mene, er en Fortidslevning, som skal afvikles, burde overføres til Likvidationsafdelingen. Dette har man ganske vist ikke forandret, men man har foreslaaet § 2 affattet paa en saadan Maade, at det staa klart, at Ordningen ikke paa dette Punkt vil blive til nogen som helst Skade for de gamle Sparere. — Af større Vigtighed er vor anden Indvending, som angaar dette, at de 5 Mill. Kr.s Laan fra Statens Side bliver ydet til den nye Sparekasse uden nogen som helst Sikkerhed, medens vi dog alle maa indrømme, at det med fuld Sikkerhed havde kunnet ydes til Likvidationsafdelingen og alligevel staa til Disposition for den aktive Sparekasse under hele Likvidationstiden, idet Sparekassen blot kunde have stillet Sikkerhed i Likvidationsafdelingen for at faa dette Beløb til sin Disposition. Ved det, der nu bliver vedtaget efter Flertallets Ønske, vil der tillige komme til at foreligge et Fortilfælde af nogen Betydning, som efter vort Forslag vilde være undgaaet. Men vi have ikke kunnet opnaa nogen Ændring i saa Henseende, og vi ville da hengive os til Haabet om, at Statskassen alligevel efter 5 Aars Forløb maa faa sine Penge igen. Vi føle os ikke sikre derpaa. Jeg antager, at den højtærede Finansminister i den Henseende har en anden Mening. I alt Fald føle vi os slet ikke sikre paa det under den nuværende Sparekasselov. Men det maa indrømmes, at vor med stor Bestemthed og som Betingelse satte Fordring om, at der maatte foreligge et Forslag fra den højtærede Indenrigsministers Side om en ny Sparekasselovgivning, forinden vi kunde være med til at foretage os noget til Gunst for denne Kasse, er opfyldt i Dag, og saa kan man jo berolige sig noget med, at en saadan Lovgivning, naar den en Gang bliver vedtagen, vil medføre en saadan Kontrol, som ogsaa vil blive denne Sparekasse til Del, at blot tilnærmelsesvis Gentagelser af, hvad der har fundet Sted, ikke let ville kunne tænkes. Da vi nu desuden lige saa vel som alle andre Partier

have ønsket denne Sag endt i god Forstaaelse saavel i dette som i det andet Ting, deltage vi i den fælles Indstilling, ligesom vi have deltaget i det fælles Arbejde, og vi agte at give denne Overenskomst vor Stemme. Men hvis det saa senere imod vort Haab skulde vise sig, at vore principielle og faktiske Betæneligheder paa dette sidste Punkt var begrundede, have vi ingen Skyld deri, og vi ville ikke paa nogen Maade ansæ os for at være bundne til en anden Dag at yde en anden Sparekasse Laan af Statskassen uden Sikkerhed.

I øvrigt skal jeg indskrænke mig til at henvise til vore Udtalelser i Udvalgsbetænkningen af 29. April dette Aar, ligesom jeg ogsaa gjorde det, da vi sidst havde Sagen til Behandling.

Hey: Jeg vilde gerne have Lov til at gøre nogle faa Bemærkninger i Tilslutning til, hvad den ærede Ordfører udtalte. Den ærede Ordfører udtalte og med Rette, at det, der havde voldet den største Vanskelighed i denne Sag, var Enighed om Størelsen af Statens Hjælp til Den sjællandske Bondestands Sparekasse, og den ærede Ordfører for Venstre (Frandsen) — hvis jeg maa betegne det ærede Medlem saaledes — fremsatte en Beklagelse over, at dette Statstilskud ikke var blevet større, og at man derved i høj Grad skuffede Sparerne. Jeg vilde derom gerne sige et Par Ord til de ærede Medlemmer, der ikke føle sig ganske tilfredse med denne Ordning, og som have ønsket at give et større Tilskud, og jeg vilde gerne henstille til dem: se at berolige disse Sparere, se at fortælle dem, hvorledes disse Forhold i Virkeligheden ere. Det er nemlig ganske sikkert, at naar man til Vælgerne, eller i dette Tilfælde til de smaa Sparere, taler om, hvorvidt Statskassen skal give Bidrag af $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. eller 4 Mill. Kr., saa virke disse store Tal saa overordentlig stærkt. Man finder og med Rette, at 4 Mill. Kr. ere en meget betydelig Sum, og man venter, at naar Sparerne faa denne Sum, betyder det noget meget. Men det gør det i dette Tilfælde ikke. Jeg vilde gerne have Lov til at fremsætte nogle enkelte Tal, der vise, at min Opfattelse er rigtig. Den 30. September 1908 indestod der i Bondestandens